

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

judecători – Vladimir Timofti, Constantin Alerguș

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către condamnatul Lipencov Valentin prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui,

Lipencov Valentin Alexandr, născut la 11 octombrie 1987, originar și domiciliat în mun. Chișinău, or. Durlăști, str. N. Gribov nr. 61, bl. A

Datele referitoare la examinarea cauzei:

1. 30.05.2016 – 11.07.2016 (prima instanță)
2. 15.09.2016 - 10.10.2016 (instanța de apel)
3. 12.12.2016 – 25.01.2017 (instanța de recurs).

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 28 septembrie 2009 **Lipencov Valentin Alexandr** a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, la 3 ani închisoare, iar în baza art. art. 27, 317 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare. În corespundere cu prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani 2 luni închisoare. Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni, cumulând parțial pedeapsa fixată și cea numită prin sentința judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 10 noiembrie 2008 i-a fost stabilită 3 ani 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. La 26 mai 2016, sentința din 28 septembrie 2009 de condamnare a lui **Lipencov Valentin Alexandr** a fost atacată cu cerere de revizuire de către condamnat, care a solicitat rejudecarea cauzei.

În motivarea cerințelor sale condamnatul a indicat că prin Hotărârea Curții Constituționale din 23.02.2016 a fost recunoscută neconstituțională deținerea inculpaților în arest preventiv mai mult de 12 luni, prelungirea arestării preventive mai mult decât 30 zile, deținerea condamnatului sub arest în lipsa mandatului de arest. În asemenea mod, prevederile art. 186 alin. alin. (5) și (9) din Codul de procedură penală au fost declarate neconstituționale. Indică condamnatul, că la etapa urmăririi penale și judecării cauzei s-a aflat sub arest mai mult de 12 luni, conform legislației în vigoare la acel moment, termenul de arest în privința sa fiind prelungit de 7 ori, din care motiv a solicitat revizuirea procesului penal în privința sa, conform prevederilor art. 458 alin. (3) pct. 4) Cod de

procedură penală. La fel, a invocat și faptul că s-a aflat sub arest în cauza penală în izolatorul de detenție preventivă din str. Tighina nr. 6, mun. Chișinău, contrar prevederilor art. 175 alin. (9) și 303 alin. (1) Cod de executare, timp de 44 zile.

3. Prin sentința judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 11 iulie 2016, cererea de revizuire a fost respinsă, ca neîntemeiată.

3.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a constatat că în speță nu au fost stabilite careva circumstanțe prevăzute de art. 458 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, iar prevederile invocate de către condamnat ale Hotărârii Curții Constituționale nr. 3 din 23.02.2016 nu erau aplicabile situației acestuia.

4. Sentința a fost atacată cu apel de către condamnat, care a solicitat casarea acesteia și admiterea cererii de revizuire.

În motivarea apelului său, condamnatul a indicat că argumentele invocate erau pertinente pentru reexaminarea dosarului în ordine de revizuire.

Instanța de fond a omis să se expună privitor la argumentele prezentate de condamnat în cererea de revizuire.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2016, care a fost pronunțată integral la 31 octombrie 2016, apelul declarat a fost respins ca nefondat.

6. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că instanța de fond sub toate aspectele, complet și obiectiv a analizat declarațiile părților și materialele prezentate în raport cu prevederile legislației în vigoare și nu a stabilit careva circumstanțe prevăzute de art. 458 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, în vederea admiterii cererii de revizuire.

Mai mult, s-a indicat că potrivit prevederilor art. 458 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, revizuirea poate fi cerută în cazurile în care Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

În acest sens, au fost reținute prevederile pct. 4 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 3 din 23.02.2016 privind excepția de neconstituționalitate a alineatelor (3), (5), (8) și (9) ale articolului 186 din Codul de procedură penală (termenul arestului preventiv) prin care se menționează, că efectele prezentei hotărâri nu se extind asupra persoanelor care se află în stare de arest, în privința cărora există o sentință de condamnare, iar cauza se examinează în instanța de apel. d) Persoanele care s-au aflat în stare de arest mai mult de 12 luni, la data pronunțării prezentei hotărâri: - în cazul unei sentințe privative de libertate, durata arestului se scade din termenul pedepsei, în condițiile legii.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că instanța de fond legal și întemeiat a invocat argumentul despre faptul că prevederile Hotărârii Curții Constituționale nr. 3 din 23.02.2016 nu aveau aplicabilitate situației condamnatului, deoarece în privința acestuia a fost pronunțată sentința de condamnare la data de 28 septembrie 2009, fiind aplicate prevederile legale ale art. 186 Cod de procedură penală, în vigoare la acel moment, fiind inclusă în termenul pedepsei durata arestării preventive.

Totodată, deținerea lui Lipencov Valentin, la etapa urmăririi penale, în izolatorul de detenție preventivă, după cum a invocat, contrar prevederilor Codului de executare, nu constituia temei prevăzut de art. 458 Cod de procedură penală, care ar condiționa cazurile de inițiere a revizuirii procesului penal.

La fel, s-a mai menționat că revizuirea este o cale de retractare a hotărârii și nu de reformare. În cadrul revizuirii nu se verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor adoptate, ci în baza unor temeiuri strict prevăzute de lege are loc redeschiderea procesului. Prin

urmare, nu orice circumstanțe sau fapte pot servi temei de revizuire, ci doar acele care întrunesc exigențele legii, iar cererea de revizuire depusă de condamnat nu întrunește condițiile stipulate în prevederile art. 458 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală.

Mai mult decât atât, procedura de revizuire prevăzută de art. art. 458 - 465 Cod de procedură penală, servește scopului înlăturării lacunelor în drept și omisiunilor justiției, care urmează a fi aplicată într-o manieră compatibilă cu art. 6 din CEDO, fiind respectat principiul securității raporturilor juridice.

Potrivit jurisprudenței CȚEDO, dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe de judecată independentă și imparțială, garantat de art. 6 paragraful 1 al Convenției, urmează a fi interpretat prin prisma Preambulului Convenției, care enunță preeminența principiului supremației dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței este principiul stabilității raporturilor juridice, care înseamnă că o soluție definitivă a oricărui litigiu nu trebuie rediscutată. Totodată, principiul securității raporturilor juridice presupune respectul față de principiul lucrului judecat, care constituie principiul executării hotărârilor definitive.

În sensul declarat, s-a conchis că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor invocate supra, reținând că admiterea cererii de revizuire ar însemna încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a drepturilor celorlalte părți la un proces echitabil, garantate de prevederile art. 6 paragraful 1 al Convenției.

Instanța de apel a menționat că instanța de fond obiectiv și sub toate aspectele a examinat cauza, corect apreciind că temeiurile invocate în cererea de revizuire nu se încadrau în prevederile art. 458 Cod de procedură penală.

În această ordine de idei, argumentele invocate de apelant au fost apreciate ca fiind declarative și fără un suport juridic probant, motiv pentru care apelul declarat de condamnat a fost respins și menținută sentința fără modificări.

7. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către condamnat, care a fost depus la 17 noiembrie 2016 și care solicită casarea totală a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale, recurentul critică soluția instanței de apel, deoarece consideră neîntemeiate concluziile acesteia despre faptul neprezentării cărorva probe în susținerea argumentelor sale, odată ce termenul arestării aplicate lui este indicat expres în sentința de condamnare, care este irevocabilă, iar prin Hotărârea Curții Constituționale s-a declarat neconstituțională deținerea persoanei în arest preventiv pe o perioadă mai mare de un an.

7.1. Pe cauză este depusă referință de către procuror, care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursului declarat din motiv că, recurentul, potrivit art. 430 Cod de procedură penală, este obligat să indice temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și în ce constă eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărârii. Astfel, recurentul solicită redeschiderea procesului penal.

Din materialele cauzei rezultă că instanța de apel și-a conformat soluția în prisma art. 414 Cod de procedură penală și nu a fost admisă încălcarea cărorva prevederi ale legii procesual penale, ce ar fi condiționat comiterea unor erori grave de drept.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de

apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Astfel, Colegiul penal remarcă că nici unul din argumentele la care s-a referit autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Motivele invocate în recurs nu și-au găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că instanța de apel, la examinarea cauzei, a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința adoptată.

Criticile formulate de recurent și enunțate la **pct. 7** al prezentei decizii prin care se invocă aceleași motive ca și în apel, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 6**, soluție, pe care instanța de recurs și-a însușit-o pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu s-a identificat existența altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, constatându-se astfel, că recursul declarat este inadmisibil.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt apreciate ca fiind neîntemeiate și care contravin materialelor cauzei, iar din acest motiv recursul înaintat urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către condamnatul Lipencov Valentin împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2016, în propria cauză penală, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 februarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș